

Nr 68.

Av herr **Hage**, om återinförande i lagen med vissa bestämmelser rörande hyra av föreskrifter angående påföljder vid oskäligen hyresanspråk.

Den under kristiden existerande hyresregleringslagstiftningen upphörde att existera fr. o. m. den 1 oktober 1923 trots att en mycket stark opinion runt om i landet krävde lagens bibehållande och trots att ett dylikt upphävande vid denna tidpunkt ej ännu beslutats i något annat land. I stället trädde vid nämnda tidpunkt i kraft en »lag med vissa bestämmelser rörande hyra». I sistnämnda lag, vilken delvis ännu äger gällande kraft, fanns även en bestämmelse (§ 10 i lagen i fråga), där det stadgades vissa straff vid utkrävande från hyresvärdens sida av oskäligen hyra (hyresocker). Nämnda paragraf skulle emellertid, så vida den ej prolongerades, gälla endast till den 1 oktober 1926.

Under loppet av 1926 års riksdag riktade Hyresgästernas Riksförbund, till vilket är anslutet ett flertal hyresgästorganisationer runt om i hela landet och som alltså kan anses utgöra en representativ organisation för landets hyresgäster, en framställning till regeringen, i vilken framställning uppmärksamheten riktades därpå, att nämnda hyresockerbestämmelse skulle falla bort ur lagstiftningen den 1 oktober 1926, om ej åtgärder vidtoges, varigenom en prolongering av lagen genomfördes. Riksorganisationen framförde även kravet på en dylik prolongering.

Som motiv för denna framställning framhölls, att orsaken till att nämnda hyresockerparagraf endast erhöll giltighetstid intill ovannämnda tidpunkt var den, att man antagligen utgick från den uppfattningen, att vid nämnda tid bostadsbristen skulle vara något ej längre existerande ont. Nu framkommer emellertid — framhöll riksorganisationen i sin framställning — även av officiella undersökningar, att, åtminstone vad *mindre lägenheter* beträffar, fortfarande bostadsbrist existerar i ett flertal samhällen. Förutsättningen för lagens upphörande — fortsatte föreningen i skrivelsen — existerar alltså ej, vilket fullt ut motiverar lagens prolangerande.

Det hette vidare i skrivelsen:

»För egen del ha vi fortfarande samma uppfattning, som vi förut givit

uttryck åt, nämligen att nämnda lag erhållit en sådan utformning, att man i mycket få fall kan nå en hyresockrare med straffbestämmelser, varför lagen i samband med en allmän reformering av hyreslagstiftningen bör erhålla en mera skärpt form. Men då det likväl framkommit genom notiser i pressen, att i några fall lagen kommit till användning, synes det utgöra ett bevis för, att lagen fortfarande är behövlig, och tillåta vi oss alltså hemställa, att regeringen måtte vidtaga åtgärder för åstadkommande av prolongering fr. o. m. den 1 oktober 1926 av paragraf 10 i lagen av den 10 mars 1923 med vissa bestämmelser rörande hyra.»

Skrivelsen i fråga remitterades till socialstyrelsen, som utan någon betänksamhet *tillstyrkte den föreslagna prolongeringen.*

Emellertid kom, trots detta, någon proposition i frågan ej att avlätas till 1926 års riksdag, och lagparagrafen kom alltså ur funktion fr. o. m. den 1 oktober 1926. Det är dock att märka, att lagen var gällande, då kontrakten uppgjordes för hyresåret 1/10 1926—30/9 1927, vadan man från utgångspunkten av hyresuppgörelserna, omfattande nämnda period, ej kan draga några bestämda slutsatser angående verkningarna av en eventuell obefintlighet av en dylik lag.

Det är särskilt en omständighet, som gör, att man har anledning att nu åter upptaga denna fråga till prövning. Det är det förhållandet att, såvitt man kan se, kommer inget förslag att till 1927 års riksdag avlätas om åstadkommande av en social hyreslag.

För åstadkommande av en dylik lag har dock riksdagen enhälligt uttalat sig. Bland annat uttalade 1922 års riksdag, »att de i lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom givna stadgandena angående hyra äro behäftade med vissa brister». En reformering av nämnda föreskrifter vore därför enligt 1922 års riksdags mening i hög grad behövlig.

I någon mån åstadkoms också vid 1923 års riksdag vissa förändringar i hyreslagstiftningen. Men vissa av de förändringar, som ansågos önskvärda av 1922 års riksdag, ha ej ännu kommit till stånd. En sådan ändring skulle syfta till att åstadkomma s. k. *optionsrätt* för hyresgäster. I denna fråga yttrade sig 1922 års riksdag på följande sätt:

»Även den av motionären omnämnda frågan om rätt för hyresgäst att under vissa förhållanden få kvarbo i av honom förhyrd lägenhet jämväl efter den avtalade hyrestidens utgång synes utskottet böra göras till föremål för utredning. Det torde för såväl de enskilda som samhället vara ett viktigt intresse, att hemmen såvitt möjligt skyddas och onödiga flyttningar undvikas.»

För tanken på att en defenitiv lagstiftning mot hyresockerpris borde skapas uttalade sig även 1922 års riksdag, då den anförde: »Såsom socialstyrelsen uti sitt förenämnda utlåtande den 9 januari innevarande år erinrat, skulle det vara för rättskänslan tilltalande, om event. försök att på otill-

börligt sätt till vinning utnyttja den återinträdande friheten på hyresmarknaden kunde stävjas genom ockerbestämmelser.»

Riksdagen har alltså tydligen sagt ifrån, att den är beredd att med hänsyn till den utredning, som kan åstadkommas, antaga en socialt betonad hyreslagstiftning, innehållande en del stadganden utöver de, som kommo till vid 1923 års riksdag. Under loppet av 1926 års riksdag utlovades också från den då sittande justitieministerns sida, att han skulle till prövning upptaga frågan. Då ett regeringsskifte sedermera skedde strax därefter, har saken ej avancerat längre, vadan någon lagstiftning rörande *hela frågan* givetvis ej kan åstadkommas vid 1927 års riksdag, vilket man förut hela tiden förväntat från hyresgästernas håll. På *en* punkt torde dock redan vid denna riksdag ett beslut kunna fattas, nämligen rörande de omtalade hyresockerbestämmelserna. Det är visserligen sant, att någon lagstiftning mot prisocker numera ej längre existerar med avseende på förnödenheter i allmänhet. Men detta är givetvis beroende därpå, att med avseende på nämnda förnödenheter efter kristiden inträtt ett mera normalt prisläge och att tillgången i allmänhet är fullt tillfredsställande. Med avseende på bostäder däremot — särskilt mindre sådana — råder alltjämt i stor utsträckning förhållanden, som med avseende på pris och knapp tillgång erinra om kristiden.

Av en i dagarna offentliggjord statistik rörande Stockholms stad framgår även, att »hyrespriserna under perioden gått starkt i höjden. Hyran per eldstad för lägenheter utan centralvärme har ökats med 22 %» (yttrandet gäller perioden 1921—1925).

Med avseende på priset kan exempelvis erinras därom, att hyresindexen för landet i dess helhet skurit igenom den allmänna livsmedelsindexen och nu enligt de sista siffror som offentliggjorts står på siffran 188, under det att livsmedelsindexen sänkt sig ned till siffran 171.

Rörande denna fråga och rörande bostadsfrågans läge i allmänhet efter den 1 oktober 1926 avgav för en tid sedan socialstyrelsen en rapport (se Sociala Meddelanden nr 12, 1926), där det bland annat påvisades, att överhuvud taget tillgången på större våningar endast undantagsvis understiger efterfrågan. Sämre ställer det sig givetvis med tillgången på smålägenheter. Denna har visserligen endast i tre städer — Enköping, Karlshamn och Eslöv — betecknats såsom otillräcklig, men i 15 andra städer uppges knapp tillgång råda på småfolksbostäder.

Den i de mindre städerna officiellt registrerade husvillheten, som aldrig varit stor, har nu ytterligare nedgått. *Husvillhet* förekom egentligen endast i Hälsingborg, Stockholm, Malmö, Eskilstuna, Norrköping och Linköping. Nedgången i husvillheten — ännu bo dock cirka 3,700 personer i 19 städer i kommunala nödbostäder — sammanhänger givetvis med den starka ökning i bostadsbyggnadsverksamheten, som inträtt under senare år. Emellertid anges bostadsbyggandet på många håll för närvarande vara i avtagande,

vilken även gäller de mindre städerna. I fråga om hyreshus har produktionen sålunda i 34 städer betecknats såsom avtagande, i 26 såsom oförändrad och endast i 14 såsom tilltagande. Beträffande den för de mindre städernas vidkommande ej sällan mera betydelsefulla egnahemsbyggnadsverksamheten är den avtagande tendensen dock ej fullt så framträdande.

Vad angår *hyresnivåns läge* framgår av undersökningen, att den enda framträdande olikheten gentemot tidigare uppgifter är, att hyrorerna för närvarande synas visa något starkare benägenhet att falla för *större* lägenheter. I fråga om mindre och medelstora lägenheter anses hyresnivån i flertalet fall icke visa någon som helst rörelsetendens.

Ur denna rapport kan man inhämta två upplysningar, åtminstone med avseende på mindre lägenheter, nämligen *dels* att det i en hel mängd samhällen råder *bostadsbrist* eller *knapp* bostadstillgång samt att *bostadspri-serna* alltjämt — icke minst på grund av förut nämnda omständigheter — stå kvar vid den höga nivå, till vilken de svingat sig upp, under det att ett småningom skeende nedgående jämsides med livsförnödenheternas och löner-nas sänkning skulle vara det naturliga och eftersträvansvärda.

Man kan alltså säga, att *i viss utsträckning* föreligger alltjämt samma omständigheter, som under kristiden motiverade tillkomsten av en hyresprisockerlag. Man utgick då från att åtminstone en eller annan hänsynslös husägare skulle begagna situationen till att påtvinga hyresgästen en oskälighyra. Att så skett och sker alltjämt torde vara odisputabelt. Exempelvis har i pressen pålysts, vilka ockerhyror, som kunnat i vissa fall avkrävas affärs-innehavare för lägenheter, belägna vid en mera central plats i ett samhälle.

Från ovan nämnda utgångspunkter torde man kunna fullt tillräckligt motivera, att den intill den 1 oktober 1926 gällande hyresockerlagen får förnyad giltighet. Det har visserligen sagts, att nämnda lag ej kommit till någon synnerligen stor användning. Detta torde — som förut antytts — bland annat bero därpå, att lagen är utformad med en sådan ängslig försiktighet och med så många restriktiva undantagsbestämmelser, att den kan träffa endast de mest uppseendeväckande fallen. Man borde från den utgångspunkten kunna ha anledning påyrka en skärpning i bestämmelserna, sådan motionären föreslog i motion nr 210 vid 1923 års riksdag. Det torde emellertid ej finnas någon möjlighet att i riksdagen erhålla majoritet för ett dylikt yrkande, varför jag inskränker mig till att yrka, att lagen får behålla den senast gällande lydelsen eventuellt med strykande av den del av paragrafen, som börjar med orden: »Vad i första stycket stadgas» och slutar med orden: »efter hans förhållanden nödig lägenhet». Av pressen har åtminstone kunnat konstateras, att i ett eller annat fall lagparagrafen kunnat användas för ett inskridande mot husägare av det mest hänsynslösa slaget. Så exempelvis meddelades för något år sedan (eller kanske tidigare), att Göteborgs rådhusrätt med användande av nämnda lag dömt en grosshandlare i staden att böta 3,000 kronor, utgiva 3,200 kronor i skadestånd

till hyresgästen samt betala kärandens rättegångskostnader med 1,200 kronor.

Under alla förhållanden — även om en dylik lag ej så ofta kan komma till användning — kan det likväl vara av betydelse att den existerar. Den kan ha — åtminstone i någon mån — en rent *prohibitiv verkan*. Det är rimligt, att det åtminstone finnes i svensk lagstiftning någon liten ansats — ett litet försök — till att hålla tillbaka hyresocker. Om riksdagen ansett sig kunna gå in för en kartell- och trustlagstiftning, som syftar till att ingripa mot prisuppskörtning, som grundar sig på en kartells maktställning, bör det ej väcka några principiella betänkligheter att definitivt och även under något mera normala tidsförhållanden gå in för en liknande lagstiftning, då det gäller att ingripa mot orimliga hyrespriser, som kunna genomdrivas på grund av att respektive husägare kunna utnyttja den maktställning à la kartell, som kan åstadkommas på grundvalen av den knappa bostadstillgången, som i ett flertal samhällen — även under förutsättning av fortsatt bostadsbyggande — torde komma att bestå i flera år framåt.

Från samtliga dessa utgångspunkter tillåter jag mig alltså att påyrka, att den t. o. m. den 30 september 1926 gällande hyresockerbestämmelsen åter skall träda i gällande kraft, intill dess en ny socialt betonad hyreslagstiftning efter skeende utredning må kunna träda i kraft.

Då nämnda prisockerbestämmelse kan anses utgöra en del av den övergångslagstiftning, som kommit till stånd efter hyresregleringslagens avveckling, kan det till sist ej vara ur vägen att erinra därom, att i vårt grannland Norge nämnda hyresregleringslag avvecklats först under år 1926 samt att det bestämts, att avvecklingen skall ske under en så lång period som fram till år 1931. Det må tillåtas mig att här som bilaga närsluta den norska avvecklingslagen, varav tydligt och klart framgår, att de norska lagstiftarna på denna fråga anlagt mera markerat *sociala* synpunkter än vad som skett i vårt land — någonting, som väl borde vara särskilt motiverat, då det gäller att åstadkomma skydd för det, som enligt *alla* politiska partiers mening utgör den grundval, på vilken samhället vilar, nämligen — *hemmet*.

Under hänvisning till ovanstående motivering samt med begäran, att respektive utskott måtte utforma de övergångsbestämmelser m. m., som vid ett bifall till motionen kunna anses behövliga, hemställes alltså,

att riksdagen för sin del måtte besluta, att i *lagen med vissa bestämmelser rörande hyra den 10 mars 1923* skall — helst dock med uteslutande av 2:a stycket i paragrafen — åter införas en § 10 av följande lydelse:

Den, som vid uthyrning av lägenhet, möblerad eller omöblerad, eller vid överlåtelse av hyresrätt till sådan lägenhet tager eller för sig eller annan betingar vederlag, av vad slag det vara må, som enligt vad han insett eller bort inse, är

uppenbart oskäligt, straffas med böter fr. o. m. tjugofem t. o. m. tiotusen kronor eller med fängelse i högst ett år. Såsom uthyrning av lägenhet skall anses även upplåtande eller överlåtande av delägarerätt i fastighet eller i bolag eller förening, som äger fastighet, när avtalets syfte uppenbarligen är att vinna eller bevara tillgång till lägenhet.

Vad i första stycket stadgas äge dock ej tillämpning, där av omständigheterna framgår, att sådant förfarande, som där beskrives, icke inneburet utnyttjande av annan persons trångmål med avseende å möjligheten att vinna eller bevara tillgång till en efter hans förhållanden nödig lägenhet.

Fälles någon till straff för brott, som i denna paragraf sägs, må domstolen, efter ty skäligt finnes, kunna förpliktiga gärningsmannen att utgiva, helt eller delvis, värdet av taget eller avtalat vederlag.

Denna lag träder i kraft den — — —

Stockholm den 19 januari 1927.

Ernst Hage.

Bilaga.

Lov om endringer i lov om boligforholdene av 12 juli 1918 med tilleggslov av 23 juli 1919.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 5 juli 1926 sålydende:

§ 1. Lov om boligforholdene av 12 juli 1918 med tilleggslov av 23 juli 1919 får ikke anvendelse på eiendommer, som blir ferdig til å tas i bruk efter denne lovs ikrafttreden, og heller ikke på leilighet eller rum som ikke har vaert bortleiet før lovens ikrafttreden.

Fra samme tid bortfaller kommunestyrets adgang efter den nevnte lov til å beslutte innførelse av kommunal regulering av husleie eller utvidelse av reguleringen.

§ 2. § 7 i lov om boligforholdene av 12 juli 1918 skal lyde således:

Når kommunestyret har fattet beslutning som nevnt i § 1, 1ste ledd, jfr. § 2, kan husleie for leilighet eller rum som angitt i beslutningen, ikke rettsgyldig forhøies uten nevndens samtykke. Efter klage fra leieboer kan nevnden også påby husleie nedsatt fra den tid, som der kan bli lovlig opsagt til, eller som leieavtalen utløper til. Kommunestyret kan derhos beslutte, at nevnden kan påby husleie nedsatt fra samme tid selv om ikke klage foreligger.

Svares leien helt eller delvis i arbeidsydelse, kan nevnden, dersom ydelsen ophører, fastsette leien i penger.

Som forhøielse av husleien regnes også at der pålegges leieboeren nye økonomiske forpliktelser, såsom: overtagelse av aktier i leiegård, godtgjørelse for tillatelse til fremleie, for belysning, centralopvarming, rengjøring, overørelse til leieboeren av plikt til vedlikehold, overdragelse av innbo o. lign.

Ved avgjørelse av om husleie skal tillates forhøiet eller påbys nedsett, skal nevnden gå ut fra hvad den anser for en rimelig leie. Nevnden bør herunder tillstrebe en skrittvis utjevning av leieprisene, således at der ved lovens utløpstid i almindelighet ikke blir vesentlig forskjell mellom leieprisene og leveomkostningens for øvrig.

Er eiendommens eller leilighetens vedlikehold åpenbart forsømt, kan nevnden gjøre leieforhøielsen betinget av at visse i beslutningen angitte reparasjoner eller forbedringer foretas, således at leieforhøielsen først trer i kraft, når det er godtgjort for nevnden, at reparasjonen eller forbedringen er foretatt.

§ 3. § 9 i lov om boligforholdene av 12 juli 1918 skal lyde således:

Ved avgjørelsen av, om opsigelse eller leieforholdets ophør skal tillates eller ikke, skal nevnden se hen så vel til utleierens som leieboerens forhold. Særlig skal den ta hensyn til, om leieboeren på rimelige vilkår kan skaffe sig annen tjenlig bolig eller rum. Samtykke bør dog i almindelighet ikke nektes, når nevnden finner, at leieforholdet er av mere forbigående beskaffenhet og fra begge parters side er forutsatt å skulle ophøre, når den i avtalen fastsatte tid er utløpet. Det samme gjelder, når leieboeren har undlatt å iakttå almindelige og for vedkommende eiendom passende hus- og ordensregler. Det samme gjelder også, når leieboeren bor i sin arbeidsgivers hus, og leieforholdet som følge av arbeidsforholdets ophør skal bortfalle, samt når eier, som har erhvervet eiendommen ved arv eller — før husleieregulering blev innført i kommunen — på annen måte beviser, at han er husvill og selv trenger leiligheten. Dog skal der i de tre siste tilfelle settes en rimelig frist, før fraflyttelse skal finne sted, likesom nevnden skal påse, at opsigelsen ikke blir benyttet som kampmiddel i arbeidstvist.

Er en leieboer avgått ved døden, kan gjenlevende ektefelle, barn, foreldre og søskende, som har bodd sammen med avdøde, og som vil overta leieavtalen med rettigheter og forpliktelser, ikke uten nevndens samtykke opsies eller tvinges til fraflyttelse fra leilighet eller rum, som omfattes av kommunestyrets beslutning efter § 1, 1ste ledd, jfr. § 2. Det samme skal også gjelde, hvor dødsboet har fortsatt leieforholdet.

§ 4. Bestemmelsene i lov om boligforholdene av 12 juli 1918 § 1, annet ledd (jfr. § 2, og § 9, annet ledd) om forbud mot opsigelse av leieboere og mot å tvinge leieboere til fraflytning uten husleienevndens samtykke skal fra 1 juni 1928 bare gjelde:

- a) beboelseleiligheter på inntil 2 rum med eller uten kjøkken,
- b) rum som er bortleiet til drift av hotell og pensjonat.

For Oslo kommunen utskytes dog dette tidspunkt til 1 juni 1930.

§ 5. Forsåvidt angår andre rum eller leiligheter enn de som er nevnt i § 4, kommer fra 1 juni 1928 — i Oslo fra 1 juni 1930 — følgende bestemmelse til anvendelse istedenfor dem, som er gitt i lov om boligforholdene av 12 juli 1918 § 9, første ledd:

1. Leieboer, som blir opsagt, kan innen en frist av 4 uker efterat opsigelsen er meddelt ham, innbringe opsigelsen til prøvelse av den i lov om boligforholdene av 12 juli 1918 § 12 omhandlede ankenevnd, som kan beslutte, at opsigelsen ikke skal ha rettsgyldighet.

Likeledes kan en leieboer, når leieforholdet efter avtalen ophører uten opsigelse, innbringe spørsmålet om leieforholdets forlengelse for ankenevnden, som med bindende virkning for utleieren kan gi leieboeren rett til inntil videre å fortsette leieforholdet.

Innbringes opsigelsen eller spørsmålet om leieforholdets forlengelse for ankenevnden, kan leieboeren ikke tvinges til fraflyttelse før tidligst 4 uker etter ankenevndens avgjørelse.

2. Ankenevnden bør i almindelighet ikke motsette sig leieforholdets ophør:

a) når antall bortleiede rum må anses for stort i forhold til antallet av personer som bor i dem (fremleiere ikke medregnet);

b) når den finner, at leieboeren efter sine økonomiske forhold på rimelige vilkår kan skaffe sig annen tjenlig bolig;

c) når den finner, at leieforholdet er av mere forbigående beskaffenhet og fra begge sider er forutsatt å skulle ophøre, når den efter avtalen fastsatte tid er utløpet;

d) når eieren selv trenger leiligheten, fordi han er husvill, og han har erhvervet eiendommen 3 år før opsigelsen finner sted;

e) når leieboeren har undlatt å iaktta almindelige og for vedkommende eiendom passende hus- og ordensregler;

f) når leieboeren bor i sin arbeidsgivers hus, og leieforholdet som følge av arbeidsforholdets ophør skal bortfalle. Denne bestemmelse kommer ikke til anvendelse, når det er varslet eller foreligger arbeidsnedleggelse eller arbeidsstengning.

3. Ankenevnden bør i almindelighet ikke tillate leieforholdets ophør, når det til leieboerens husstand hører barn under 15 år, og leieboeren ikke antas å kunne skaffe sig annen tjenlig bolig før fraflytning skal finne sted. Denne bestemmelse kommer dog ikke til anvendelse i det tilfelle, som er omhandlet foran i nr 2, b.

4. Ankenevnden kan gjøre tillatelsen til leieforholdets ophør betinget av at leiligheten bortleies eller tas i bruk på nytt innen en bestemt frist, og at ny bortleie bare skjer til personer, som har hjemstavn i kommunen. Til oppfyllelse herav kan ankenevnden kreve stillet sådan sikkerhet, som den finner påkrevd.

5. Ved avgjørelse av om leieforhold som omfatter butikklokaler skal tillates å ophøre, skal ankenevnden — foruten til om andre tjenlige lokaler kan skaffes — også ta hensyn til om forretningens flytning kan antas å ville medføre vesentlig varig nedgang i forretningens omsetning.

§ 6. Kommunestyret kan bestemme, at erhvervsmessig formidling av utleie av hus, leilighet eller rum — til beboelse eller til forretningsbruk — bare kan drives av den, som får bevilling av formannskapet. Bevillingen skal gis for et bestemt tidsrum og skal når som helst kunne tilbakekalles. Kommunestyret kan gi naermere regler for, hvorledes bevillingen skal utøves.

Med bøter eller fengsel inntil 3 måneder straffes den, som for betaling formidler avsluttelse av leieforhold, der strider mot bestemmelsene i lov om boligforholdene av 12 juli 1918 eller i denne lov.

§ 7. Følgende bestemmelser i lov om boligforholdene av 12 juli 1918 opheves:

§ 1, annet ledds annet, tredje og fjerde avsnitt angående adgang for kommunestyret til å beslutte

at leilighet eller rum, som har vaert brukt til beboelse, ikke må tas i bruk til forretningslokale uten husleienevndens samtykke,

at leilighet eller rum, som har vaert brukt til hotell, ikke må tas i bruk til forretningslokale av annen art uten nevndens samtykke,

at nevnden kan samtykke i fremleie helt eller delvis av en leilighet.

Likeså opheves nevnte lovs § 1, tredje ledd, § 2, siste ledd, § 14, § 15, nr 2, 3 og 4, § 16 og § 1—3 i lov av 23 juli 1919 om tillegg og forandring i lov om boligforholdene.

I de tilfelle hvor nevnden før lovens ikrafttreden har gitt samtykke til fremleie (jfr. lov om boligforholdene av 12 juli 1918 § 1, annet ledds fjerde avsnitt), kan fremleieren ikke tvinges til fraflytning før 3 måneder etterat huseieren har varslet leietageren om at fremleie må opphøre.

§ 8. Bestemmelsene i denne lov er ikke til hinder for at kommunestyret kan beslutte en hurtigere avvikling av husleiereguleringen i kommunen enn bestemt i loven.

§ 9. Denne lov trer i kraft 1 august 1926 og gjelder til 14 april 1931.

Fra sistnevnte dag opheves lov om boligforholdene av 12 juli 1918 med tilleggslov av 23 juli 1919.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under rikets segl.

Gitt i Oslo den 9 juli 1926.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

Ivar Lykke.

K. Wefring.

F. L. Konow.

A. Venger.

I. E. Christensen.

W. Chr. Magelssen.

Andr. Morell.

O. L. Baerøe.

E. Robertson.

N. F. Leganger.

